

Sygn. akt IV KK 326/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSA del. do SN Henryk Komisarski

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora
w sprawie **Mirosława K.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 26 stycznia 2012 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 listopada 2010 r.,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia Mirosława K. od popełnienia zarzucanego mu czynu;**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Mirosław K. został oskarżony o to, że „w okresie od 22 września 2008 roku do 22 października 2008 roku w M. woj.X. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 67.602,15 zł przy sprzedaży blachy na szkodę Dariusza Z. właściciela spółki S. – P. z/s w M.”, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 15 listopada 2010r.:

1. „uznał oskarżonego Mirosława K. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec Mirosława K. warunkowo zawiesił na okres lat 3 tytułem próby;
3. na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego Mirosława K. do wpłacenia kwoty 67.602,15 zł na rzecz Spółki jawnej „S.-P.” w M. prowadzonej przez Dariusza Z. oraz Kornelię Z. w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku;
4. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. oraz art. 2 i 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego Mirosława K. na rzecz Skarbu Państwa 460 złotych opłaty oraz wydatki poniesione w sprawie w kwocie 90 złotych”.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w dniu 23 listopada 2010 roku.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 listopada 2010r., na korzyść oskarżonego Mirosława K., wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k., poprzez pominięcie w zawartym w sentencji kwestionowanego orzeczenia opisie przypisanego oskarżonemu czynu ustawowego znamienia przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w postaci istnienia zamiaru wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, co skutkowało uznaniem Mirosława K. za winnego występku określonego w tym przepisie, pomimo braku w przypisanym czynie wszystkich znamion czynu zabronionego”. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Zauważyć należy, że skarżący niezależnie od powyżej wskazanego zarzutu, w uzasadnieniu kasacji dodatkowo podniósł, że Sąd Rejonowy rażąco naruszył przepisy art. 387 § 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. Sąd przychylił się bowiem do wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary przez niego zaproponowanej, pomimo tego, że dowody zebrane w sprawie w sposób oczywisty wskazywały na istniejące istotne wątpliwości co do zamiaru z jakim działał Mirosław K., a więc wątpliwości co do faktycznego wystąpienia w jego działaniu wszystkich znamion przypisanego mu występku z art. 286 § 1 k.k. Nie uwzględniając natomiast wniosku obrońcy oskarżonego o odroczenie rozprawy w celu przygotowania się do niej, sąd naruszył prawo oskarżonego do obrony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony przez Prokuratora Generalnego w kasacji zarzut obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. jest zasadny, gdyż w opisie czynu przypisanego Mirosławowi K. nie wskazano wszystkich ustawowych znamion przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. Mając natomiast na uwadze treść art. 436 k.p.k. Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji tylko do tego uchybienia, gdyż rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, odnoszącą się do prawidłowego sformułowania wyroku, *wyrokowe ustalenie czynu przypisanego powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, zatem powinno zawierać wskazanie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego* (por. postanowienie z dnia 4 lutego 2008 r., V KK 245/07, LEX nr 361543 oraz wyroki: z dnia 22 października 2009 r., IV KK 111/09, LEX nr 550462; z dnia 23 czerwca 2010r., III KK 373/09, LEX nr 598844). Nie użycie ustawowego zwrotu, określającego alternatywnie możliwe czynności sprawcze, dopuszczalne jest więc jedynie wtedy, gdy wskazuje się sposób zachowania sprawcy, który odpowiadałby co najmniej jednemu czasownikowemu znamieniu przestępstwa.

W niniejszej sprawie prokurator Prokuratury Rejonowej skierował akt oskarżenia, a Sąd Rejonowy kwestionowanym wyrokiem skazał Mirosława K. za występki z art. 286 § 1 k.k., pomijając w opisie czynu znamię konieczności zaistnienia po stronie sprawcy zamiaru w postaci wprowadzenia pokrzywdzonego w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Znamię to pominięte zostało również w opisie czynu zarzucanego Mirosławowi K. w toku dochodzenia.

Wskazane naruszenie prawa procesowego - art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., niewątpliwie miało rażący charakter i istotny wpływ na treść orzeczenia uznającego Mirosława K. za winnego popełnienia występkę z art. 286 § 1 k.k. Z uwagi jednak na to, że upływ terminu wskazanego w art. 524 § 3 k.p.k. uniemożliwia uzupełnienie opisu czynu o brakujące znamię, bowiem byłaby to niewątpliwie zmiana na niekorzyść oskarżonego, konieczne było uwzględnienie wniosku skarżącego i uniewinnienie Mirosława K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparte jest o treść art.632 pkt 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.